

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΥΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΝΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Αθήναις φρ. 15—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

*Ο αἰὼν ἐφ' ὅσον ἀναγινώσκει ἄρθρα ἐφημερίδων εὐνοϊκὰ πρὸς τὴν λύσιν τῶν ζητημάτων, ἐκλαμβάνων αὐτὰ ὡς τόσα τάγματα εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ, κατερχόμενα διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς Ἑλλάδα, ἐπιγράφει τὰ ἄρθρα του : *Ἐπὶ τὰ πρόσω. — *Māλλον ἐπὶ τὰ πρόσω* — *Ἐτι μάλλον ἐπὶ τὰ πρόσω. Ἐπειδὴ πιστεύομεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐξαντληθῇ ἡ προσολογία αὕτη, τῷ συμβουλευόμεν ἄρχιζῃ νὰ τὰ ἐπιγράψῃ : *Γιούργια* — *Ἐτι γιούργια — *Ἐτι μάλλον ἐπὶ τὰ γιούργια.

*Ἄς ἐξαντλήσῃ καὶ τὴν γιουργιολογίαν καὶ τότε βλέπομεν !

Μανθάνομεν ὅτι μεταξὺ τῶν ἐπιστράτων ἔτυχαν καὶ δύο κάτοικοι τοῦ φρενοκομείου Κερκύρας. *Ο κ. Λομβάρδος διέταξε νὰ τοὺς φέρουν καὶ αὐτοὺς ἐδῶ, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἑτοιμον τὸ Κατάστημα τοῦ Δρομοκαίτου. *Ο διευθυντὴς ἐν τούτοις τοῦ φρενοκομείου Κερκύρας—πολὺ ζηλωτὴς—διεμαρτυρήθη διότι θέλει τοὺς τρελλοὺς του.

*Ὡς μέσον συμβιβασμοῦ δὲν βλέπομεν ἄλλο ἢ πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπολωλότων τέκνων του, νὰ παραλάβῃ τοὺς δύο ὑπουργοὺς τῶν Ἰστωτερικῶν καὶ τῶν Στρατιωτικῶν.

*Ἴδου ἐν δεῖγμα τῶν εὐφυολογιῶν ἢ μάλλον ἀνοστολογιῶν τῶν καταναλισκομένων ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν μας.

*Ο καρδινάλιος ὁμογενὴς Μ. πρὸς τὸν Γραμματέα τῆς γαλλικῆς πρεσβείας Τερνῶ :

— Εὐρέτε ; Μίαν σπουδαίαν εἰδῆσιν ! Προσεχῶς συγκαλεῖται συνέδριον τῆς Ἑλλάδος, Σερβίας, Ρουμανίας καὶ Μαυροβουνίου, τὸ ὅποιον πρόκειται νὰ λάβῃ τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις : Βίς τὴν Γαλλίαν θὰ παραχωρήσῃ τὴν Ἀλσατίαν καὶ Λωραίνην* εἰς τὴν Γερμανίαν τὴν Ὀλλανδίαν* εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς* καὶ εἰς τὴν Ῥωσίαν τὰς μέχρι τοῦ Δῆμου χώρας. Συγχρόνως δὲ τὸ τελευταῖον ἄρθρον τῆς συνθήκης θὰ λέγῃ πρὸς τὰς Δυναμείας :

— *Αἶντε τώρα νὰ τὰ πάρετε ὅλα αὐτά. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λαυρίου καὶ τῶν καλαμαριῶν δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν πῶς εἶναι δυνατόν δι' αἵματος νὰ ἐλευθερωθοῦν χῶραι !

Ἡ Ἰταλία, μᾶς εἶπεν εἷς, καθείλκυσε τὸ ὀνόματόν τῆς θεωρητικόν, τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου ὅταν λάβῃς ὑπ' ὄψιν τὸ ναυτικὸν ἰπόλεμον τῶν Ἰταλῶν, τὰς ἐλλείψεις προσωπικοῦ, δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι τὸ νέον τῶν θεωρητικῶν ὁμοιάζει τὸν «Τηλέγραφον», ὅστις εἶναι ἡ μεγαλειτέρα, συγχρόνως δὲ καὶ ἡ κενωτέρα ἐφημερίς ;

*Ἀναγγέλλομεν τοῖς Ἀγαθαγγελισταῖς ὅτι ἂν Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α'. ἔχει 18 γράμματα, 18 ἐπίσης γράμματα ἔχει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία.

— Κάτι ἀνώνομος ἡ μετοχικὴ εἰταιρία τοῦ Σιβιτανίδη ; — Γιατί ἂν ἔβαζε τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομά της, πρῶτος μέτοχος θὰ ἐγίνετο ὁ Μπένης.

Καὶ τρίτος ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ὁμιλούντων κινῶν τὰς χεῖρας ἔλεγε :

— Δὲν ἐπιτρέπονται τὰ τοιαῦτα, δὲν ἐπιτρέπονται.

Εἰς μίαν ἐφημερίδα τοῦ Ναυπλίου τὴν «Ἀργολίδα» ἀναγινώσκομεν ὅτι συνεστήθη νέον καφενεῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα α*Ἐπιστρατεία». Φανταζόμεθα τί πικρὸν καφὲν θὰ διδῇ τὸ καφενεῖον αὐτό.

Τί πολὺτιμον κατέστησε τὸν ἑαυτόν του ὁ διευθυντὴς τοῦ Τηλεγράφου ; Ἐκείνο τὸ κατακίτρινον, λιπῶδες, χωρὶς καρδιά, χωρὶς αἷμα σῶμα διηρέθη εἰς 150,000 πορτσιόνες καὶ ἐκάστη πορτσιόνα (μετοχὴ) τιμᾶται 100 φράγκα !

Καὶ πότε ; Ὅποταν γέραςε, ὅποταν βρώμησε, ἐπειδὴ καὶ τοὺς φασιανούς καὶ τῆς πέρδικαις οἱ Ἑυρωπαῖοι τῆς τῶν βρωμισμένων διὰ νὰ μαλακώσουν.

Εἰς τὴν κοινωνίαν αἰσχος καὶ τὰ γεῦσά της !

ΤΟ ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ.

Κέρκυρα, 12 7θρίου 1880.

Νεοσύλλεκτος χωρικός παρουσιάζεται εις την πρωινήν επιθεώρησιν με τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ ἐσώδρακον, ἀσκεπής, ἀνυπόδητος καὶ με ὄλον του τὸν ὄπλισμόν· ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἀξιωματικοῦ πνίγεται πρὸ τοῦ γελοίου τοῦ πράγματος καὶ μόλις οὗτος μηχανικῶς ἀποτινεὶ ἐρωτήσιν.

— Κύριε λοχαγέ, μέκλειψαν, ἀποκρίνεται ὁ στρατιώτης μετὰ θρηνώδους φωνῆς.

— Σέκλειψαν;

— Ναί, τὰ σκουτιά μου.

Καὶ δεκαεὺς παραλαμβάνει αὐτὸν ὅπως ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τόπου. Ἄλλ' ἕτερος παρουσιάζεται ἄνευ ὀπλισμοῦ.

— Διατί ἐσὺ ἄνευ ὀπλισμοῦ; ἐρωτᾷ ὀργίλως πλέον ὁ λοχαγός.

— Κύριε λοχαγέ μέκλειψαν, ἀπαντᾷ στερεοτύπως καὶ ὁ δευτέρος στρατιώτης.

— Ἐδῶ λοιπὸν πρέπει νὰ ἐμφωλευῇ ληστεία!

Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα ἀπεδείχθη ἀπλοῦστερον· οἱ δυστυχεῖς οὗτοι στρατιῶται εἶχον πλανηθῆ ὡς πρὸς τοὺς θαλάμους των οὕτως ὥστε, ἐνῶ ὁ εἷς ἀνεζήτει τὰ ἐφόδιά του ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἐτέρου καὶ ἀπελιζόμενος περιεβάλλετο τὸν ξένον ὀπλισμόν, ἠμίγυμνος σπεύδων εἰς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος, ταῦτα ἕμενον ἀνέπαφα ἐν τῇ θέσει των καὶ ὁ ἕτερος ἐτρεχε ἀναζητῶν τὸν κλαπέντα ὀπλισμόν του.

— Τί φυλάττετε ἐδῶ Κώστα; ἐρωτᾷ τις πελώριον τελωνοφύλακα.

— Τὰ ἐμπορεύματά μου—καὶ δεικνύει ἡμίσειαν ἀπέναντι δωδεκάδα γερωντοκοριτσῶν.

— Βίνα ὑποκείμενα;

— Βίνα ὑπὸ διαμετακόμισιν.

— Βρὲ ἀδελφέ, δὲ μοῦ λές, βγάξεις τοὺς κόπους σου ἀπὸ τὰ τηλεγραφήματα;

— Νὰ σοῦ πῶ Σπύρο, ὅτι δουλειὰ νὰ ἦναι ὅταν ξέρει κανεὶς νὰ τὴν μεταχειρισθῇ, οἰκονομεῖ τὰ στραβά του ἐξοδα.

— Ἀλήθεια—παρατηρεῖ τις—διότι δὲν πληρώνει τηλεγραφικά.

— Ἄμε πῶς; Τὰ περιστέρια του τὰ φέρνουν;

— Βιβαία τὰ περιστέρια τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ἐφημερίδες.

Καὶ ἀληθῶς ὅλα τὰ ἀσπουδαία τηλεγραφήματα τῶν Ἀθηνῶν καὶ ζήτω ὁ πόλεμος, μὴ δεκάραυ λαμβάνονται ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ στιγματίσουν τὴν κακοῦνη ταύτην καπηλείαν, ἄλλως δὲν ἐνοεῖται ἡ ἐβδομαδιαία ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Κερκύρας βραδύτης.

Καὶ μία εἰδησις διὰ τὸν φίλον Φαλέζ.

Ὁ διαβολὸς φαίνεται νὰ ἔχη ὥραιους ὀφθαλμούς, διότι κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ κ. Στεφανάκου αἱ γυναῖκες ἔχουν τοὺς ὥραιότερους ὀφθαλμούς.

Ἴταλὸς νεανίας καυχᾶται ὅτι ὄλαι αἱ γυναῖκες εἶναι ἰδικαί του, διότι ὁ ὀφθαλμὸς του ἔχει τὴν δύναμιν νὰ δαμάξῃ

καὶ τὴν μάλλον ἀγέρωγον γυναικείαν φύσιν, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἀτενίσει.

— Cosa strana! Siete adunque dominatore delle fiere?

Καὶ ἓνα στίχο γιὰ τὴ γραφούτα μου.

Μοῦ λένε καὶ μοῦ ξαναλέν ἐκεῖν' αὐτὰ καὶ τοῦτα Πῶς ὅτι ἡ ἀγάπη μου εἶν' τάχα μὴ φαφούτα. Καλλίτερα· νὰ φοβηθῶ δὲν θάχω μὴ θυμώσῃ Καμμὴ φορά σὰν τὴ φιλω κι' ἔλθῃ καὶ με δαγκώσῃ.

Νάτος.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ.

Παρίσιος, 22 7θρίου 1880.

Ἄντιπολίτευσις.

Λόγος ἐνὸς δημότου χωρίου τινὸς τῆς Γαλλίας ἀντιπολιτευομένου τὸν δήμαρχον.

Συμπολιταί!

Ὁ χρόνος ἀπέδειξεν ὅτι ὄλαι αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Δημάρχου μας ἦσαν ψευδεῖς. Τί ἐπραξε, κύριοι, ὁ δήμαρχός μας μέχρι τοῦδε; Οὐδέν! ἀπολύτως οὐδέν!

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα, κύριοι, τῆς συγκοινωνίας παρατηρῶ ὅτι εἴμεθα ὀπίσω ὄλων τῶν ἄλλων χωρίων· οὔτε μίαν γέφυραν δὲν ἔχομεν.

Ὅτι εἰπῆτε, κύριοι, ὅτι δὲν ἔχομεν ἀνάγκην γεφυρῶν, διότι δὲν ἔχομεν ἐν τῷ χωρίῳ οὔτε ποταμόν, οὔτε ρύακα. Μάλιστα, εἶμαι σύμφωνος· ἀλλὰ ἀδιάφορον. Ἄς κατασκευάσῃ ὁ δήμαρχος γεφύρας, ἂν εἶνε ἀνθρώπος προνοητικὸς, καὶ ἀκολουθῶς φροντίζομεν περὶ ποταμοῦ καὶ ρύακων.

Δὲν ἔχομεν, κύριοι, ὦ αἰσχος, οὔτε ἓνα ὑπάλληλον σιδηροδρόμου, οὔτε τηλεγραφίου· ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ πολιτισμός; Ἄς διορίσῃ ὁ κ. δήμαρχος τοὺς ἀναγκαίους ὑπαλλήλους· κατόπιν φροντίζομεν περὶ σιδηροδρόμων καὶ τηλεγραφείων.

Τί ὠφελοῦν, ὦ συμπολιταί, οἱ πυροσβέσται σὰς ἐρωτῶ, μετὰ τὴν ἐκρηξίν τῆς πυρκαϊᾶς; Τότε ὑπάρχει ὠφέλεια, ὅταν αἱ ἀντλίας εἶνε ἐτοιμαὶ πρὸ τῆς οἰκίας μίαν τοῦλάχιστον ὥραν πρὶν τῆς ἐκρήξεως τῆς πυρκαϊᾶς. (Συγκίνησις).

Βλέπετε λοιπὸν, κύριοι, ὀφθαλμοφανῶς ὅτι οὐδόλως φροντίζει ὁ δήμαρχός μας διὰ τὸν τόπον;

Ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως τῆς συγκοινωνίας τὴν πλειοψηφίαν ἐν τῷ χωρίῳ ἀποτελοῦσιν αἱ χῆνες, τὰ γουρούνια, αἱ ὄρνιθες.

Καὶ διατί; διότι δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ πωλήσωμεν.

Ἐνας τόπος, κύριοι, ὅστις κατοικεῖται ἀπὸ τόσα ζῶα ἔπρεπε νὰ εὐημερῇ.

Μόνον νὰ ἐπωλούσαμεν τὰ ἔντερα μας, τὰ πούπουλά μας, τὰς γουρουνεῖους κεφαλὰς μας, θὰ ἔχομεν σπουδαῖον εἰσόδημα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ εἴμεθα σήμερον τὸ πρότυπον τῆς εὐδαιμονίας.

Ποῖος λοιπὸν εἶνε ὁ αἴτιος τῆς ἐλλείψεως μας καταστάσεως; δὲν εἶνε ὁ δήμαρχος;

Λάσ. Ναί, καί!!

Αὐτὸ ἤθελα νὰ σὰς ἀποδείξω. Κάτω λοιπὸν ὁ Δήμαρχος!

Ἐπιστημονικὰ περίεργα.

Ἡ τὸ μασκαριλίκι τοῦ ἀνθρώπου.

Μεταξὺ τῶν ἀπειρῶν εἰδῶν τῆς παραφροσύνης ὑπάρχει

καὶ ἐν εἶδος κατὰ τὸ ὅποιον ὁ παράφρων νομίζει ὅτι μεταμορφοῦται εἰς ζῶον, ἀφαιρουμένου ὄλων τοῦ αἰσθήματος τοῦ Ἐγώ.

Ἀναφέρουν λοιπὸν τὰ χρονικὰ τῶν φρενοκομείων ὅτι κατὰ τὸν μεσαιῶνα παράφρων τις ἐνόμισε ὅτι μετεβλήθη εἰς Λύκον· ἐπειδὴ δὲ ὁ Λύκος δὲν ἔχει δουλειὰ εἰς τὸ παζάρι, φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐφυγεν εἰς τὰ ὄρη.

Ὁ ἀνθρωπόλυκος οὗτος ἐπέφερε μεγίστην θραύσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων κατατρώγων αὐτοὺς ἐν μεγίστῃ ἔδονῃ.

Ἐως οὐ ἐπὶ τέλους συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀρχῆς· ὁ Λύκος ὅμως εἶχε τὴν ιδιότητα καὶ νὰ ὀμιλῇ, ὡς τὰ ζῶα τοῦ Αἰσώπου καὶ τοῦ La Fontaine. Λέγει λοιπὸν εἰς ἓνα ἐκ τῶν χωροφυλάκων ἐμπιστευτικῶς: Βίμαι τῶντι λύκος, μὴ σε φανῇ δὲ παράδοξον ὅτι δὲν ἔχω τρίχας· ξεύρεις τί συμβαίνει; Τὸ δέριμα μου εἶνε ἀνεστραμμένον, ὥστε αἱ τρίχαι εἶνε ἐντός, τὸ δὲ λεῖον μέρος ἐκτός ὡς τὸ βλέπεις.

Ἡ ἀρχὴ ἐν τῇ μεσαιωνικῇ πολυμαθείᾳ τῆς διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας κόπτεται τὴν χεῖρα ὀλόκληρον διὰ νὰ ἴδῃ τὰς τρίχας, οὐδὲν· κόπτεται καὶ τὸν πόδα, ἐνθα εἶδε τῶντι . . . ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν τρίχες.

Ἐπὶ τέλους τὸν ἡκρωτηριασμένον Λύκον τὸν παραδίδει εἰς τὸν χειρουργόν, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὁποίου ὁ δυστυχὴς φρενοβλαθὴς ἐδραπέτευσεν εἰς τὸν Ἄδην, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ἢ ἀρχῇ, ὁ ἀληθὴς λύκος, νὰ τὸν καταδιώξῃ πλέον.

Ἄλλο μασκαριλίκι.

Εἷς τι φρενοκομείον ὑπάρχει φρενοβλαθὴς ὅστις νομίζει ὅτι εἶνε ἵππος· τρέχει εἰς τὴν αὐλὴν, χρεμετίζει καὶ φέρεται τέλος ὡς ἵππος.

Ἄλλος φρενοβλαθὴς βλέπων αὐτὸν καθ' ἐκάστην οὕτω τρέχοντα, συνέλαθε τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε καλὸς ἀναβάτης.

Ἄμα λοιπὸν τὸν ἴδῃ εἰς τὴν αὐλὴν πηδᾷ εἰς τοὺς ὤμους του ὡς καλὸς καθαλάρης, καὶ μεταβάλλουν οὕτω τὴν αὐλὴν τοῦ φρενοκομείου εἰς ἵπποδρόμιον!

Θέαμα τραγικο-κωμικόν!

Dr. Eizenmann.

Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡ.

Μασσαλία 23 Σεπτεμβρίου 1880.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ Théâtre des Nations ἐδόθη ἡ πρώτη παράστασις τῆς Adrienne Lecouvreur, δράμα τῶν Scribe et Legouvé. Ἡ Sarah-Bernhard εἰπαίξε τὸν ρόλον τῆς Ἀδριανῆς.

Ἡ Σάρα ἐζητήθη εἰς Ἀμερικὴν μὲ ἀμοιβὴν 800,000 χιλ. φράγκ. διὰ . . . πέντε μῆνας!!! Ἐδέχθη. Πρὶν ὅμως ἀναχωρήσῃ ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ κάμῃ τὸν γυῖρον τῶν πρωτευουσῶν πόλεων τῆς Γαλλίας. Οὕτω ἐβρίσκειται σήμερον εἰς Μασσαλίαν ὅπου πρόκειται νὰ δώσῃ ἀκόμη δύο παραστάσεις, τὴν ἀνωτέρω διὰ δευτέραν φοράν καὶ τὴν Frou-Frou.

Μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατώρθωσα νὰ εὖρω ἐν εἰσιτήριον πρὸ 8 ἡμερῶν. Ἡ ἐναρξὶς τῆς παραστάσεως ἦτο τὴν 8 1)2.

Ἀπὸ τὰς 6 1)2 ἡ rue Paradis, ὅπου τὸ θέατρον εὕρισκεται, ἦτο πλήρης κόσμου· εἰς τὰς 7 1)2 δὲν ὑπῆρχε τόπος διὰ ψῆλλον. Εἰς τὰς 8 ἠνοίχθησαν τέλος αἱ θύραι τοῦ θεάτρου, καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμός τις νὰ πρωτοεισέλθῃ

διὰ μιᾶς ἐπιπλήρωθῃ ἡ παμμεγέθης αἴθουσα. Παρτέρον, θεωρεῖται, ὑπερῶν. Ἐχρειάσθη νὰ σβύσουν τὰ ἡμίση γκάζια διότι ἡ θερμότης ἦτο ἀνυπόφορος.

Μετ' ὀλίγα λεπτά κώδων τις ἀνήγγειλε τὴν ἐναρξιν τῆς παραστάσεως.

Εἰς τὴν πρώτην πράξιν ἡ Adrienne δὲν ἔχει μέρος, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἔκαμε τὸ ἀκροατήριον νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ὄραν πότε θὰ τελειώσῃ. Μετὰ 25 λεπτά τῆς ὥρας ἡ πρώτη πράξις λαμβάνει πέρας καὶ ἤδη καθεὶς ἐτοιμάζεται νὰ θαυμάσῃ τὴν περίφημον τραγωδόν.

Μετὰ 10 λεπτά φοβερᾶς ἀνυπομονησίας, ὁ κώδων καὶ πάλιν, σημαίνει, καὶ ἤδη πρὶν ἢ ἀρθῇ ἡ αὐλαία, νεκρικὴ σιγὴ καταλαμβάνει τὸ ἀκροατήριον. Ἡ αὐλαία ἤρθη. Ἐπ' αὐτῆς δὲν φαίνεται ἀκόμη ἡ Ἀδριανῆ.

Μικρὰν διακοπὴν ὅπως ἐν ὀλίγοις σὰς εἶπω τὴν ἔνοιαν τοῦ δράματος.

Ἡ Ἀδριανῆ εἶναι ἠθοποιός τις, ἥτις ἐράται τὸν κόμητα Maurice de Saxe. Ἡ πριγκιπέσσα de Bouillon τὸν ἀγαπᾷ ἐπίσης. Ἡ τελευταία αὕτη κατόπιν ὕβρεως, τὴν ὁποίαν τῇ προσῆψεν ἡ Ἀδριανῆ, διότι τὴν εἶχεν ἐξετελείσει ἐνώπιον πολλοῦ κόσμου, τῇ στέλλει τὰ ἄνθη, ἐκ μέρους δὴθεν τοῦ κόμητος, τὰ ὅποια ἡ Ἀδριανῆ τῷ εἶχε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν προσφέρει, συγχρόνως δὲ καὶ ἐπιστολὴν ψευδῆ ἐκ μέρους τοῦ ἰδίου ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ πλέον κτλ. κτλ. Ἡ Ἀδριανῆ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς λαμβάνει τὰ ἄνθη, τὰ ὀσφραίνεται, τὰ ἰσπάζεται καὶ τέλος τὰ βίπτει εἰς τὴν ἐστίαν. Τὰ ἄνθη ἦσαν δηλητηριασμένα. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς εἰσέρχεται ὁ κόμης.

Ἡ Ἀδριανῆ τῷ δεικνύει τὴν ἐπιστολὴν, ὁ κόμης λέγει ὅτι ἄγνοεῖ τὰ πάντα καὶ ὅτι μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὴν νυμφεύεται. Ἡ Ἀδριανῆ πιστεύει καὶ εἶναι εὐτυχὴς. Ἄρνης ὅμως ὠχρῶν καὶ τέλος, μετὰ φοβεροῦς πόνους καὶ ἀγῶνας καὶ παρακλήσεις πρὸς τὸν Θεόν, ἱκετεύουσα αὐτὸν νὰ μὴ ἀποθάνῃ τῶσα ὅπου εἶναι εὐτυχὴς, ἀποθνήσκει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Maurice λέγουσα εἰς αὐτὸν μέχρι τελευταίας πνοῆς ὅτι τὸν ἀγαπᾷ. Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις ἡ περιλήψις τοῦ δράματος, τὸ ὅποιον ἂν καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, ἔκαμεν ὅμως, χάρις τῇ Σάρα, effet Saizprieuxοῦ δράματος.

Εἴμεθα εἰς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Ἀδριανῆ εἰσέρχεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐν τῷ μέσῳ 6,000 χιλ. ἀνθρώπων δὲν ἀκούεται ἀναπνοή· ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἴσῃχος, ἦσαν χαμένος ἄνθρωπος. Ἡ Ἀδριανῆ μελαγχολικὴ προχωρεῖ, κρατεῖ εἰς χεῖρας τῆς βιβλίον τι. Τὸ ἀκροατήριον περιμένει τὴν φωνὴν τῆς. Ἡ Sarah ἴσταται ἐπὶ στιγμὰς τινὰς ἀκόμη δώδεκα χιλιάδες ὀφθαλμοὶ τὴν τρώγουν καὶ ἐκείνη νομίζει ὅτι εἶναι μόνη. Μία οὐρανία φωνὴ, γλυκεῖα ἀρμονία, ἐξέρχεται πᾶν χειλέων τῆς ἀπαγγέλλει στίγους τινὰς πρὸς τὸν ἠρωμένον τῆς. Ὅποιον αἰτήθημα, ὅποια τρυφερότης, ὅποια συγκίνησις ἀληθὴς καὶ βαθεῖα! Διὰ μιᾶς ὅμως ἐξαγριούται, ἐνθυμεῖται τὴν ἀντίπαλόν τῆς, οἱ ῥῶθωνές τῆς ἐκτείνονται, τὸ βλέμμα τῆς καίει, ἡ κόμη τῆς ἀνασπᾶται ὡς ὠργισμένου ἔοντος χαίτη. Ἐνόμιζε τις ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐβίβηπε τὴν τρικυμῖαν μεταμορφωμένην εἰς γυναῖκα. Τέλος ὀλίγον· κατ' ὀλίγον ἡσυχάζει, ἡσυχάζει καὶ ἡ λέαινα ἐκείνη μεταβάλλεται εἰς ἄθωον ἀρνάκι. Ἐκλεινὴν ἡ Σάρα καὶ ἐκλαίει πληθῶς. Διὰ τὴν στιγμὴν ἀκρῶς αὐτὴν ὁ Οὐγὼ λέγει: «jamais mes vers n'étaient sortis plus suaves d'une bouche plus émue; quelles attitudes candides et quelle passion profonde!»

Ἐν τῇ τελευταίᾳ πράξει παρίσταται ἀποθνήσκουσα δηλητηριασμένη. Κ' ἐνῶ ἐνώπιον τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου φαίνεται ῥοδινὴ καὶ εὐτυχὴς, διότι πρόκειται νὰ νυμ-

φευθῆ τὸν ἀγαπητὸν της, αἴφνης ὠχρία—καὶ ἀληθῶς ἠσθά-
νετο διότι ἀληθῶς ὠχρία—οἱ ὀφθαλμοὶ της χάνουν τὴν
λαμπρότητα των καὶ μόλις διὰ χαμηλῆς φωνῆς λέγει πρὸς
τὸν θεόν: je ne reux pas mourir. Oh! laisse moi vivre...
Dieu!! Τὸ ἀκροατήριον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐλυθῆ εἰς δά-
κρυα, καὶ ἀναθεματίζω τὴν στιγμὴν ὅπου ἐπῆγα διότι ἔ-
κλαια καὶ ἐγὼ σὰν μωρὸ παιδί!

Τέλος τὸ βλέμμα θολοῦται καὶ δὲν βλέπει τίς ἄλλο παρὰ
τὸ λευκὸν τῶν ὀφθαλμῶν της! ψυχορραγοῦσα δὲ στρέφεται
πρὸς τὸν κόμητα καὶ: je... t'aim... , je... t'... , aim
τοῦ λέγει καὶ πίπτει.

Σόκιν.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Βοηθὸς συναντᾷ ἕτερον Βοηθὸν προγευματίζοντα μὲ δύο
σαρδέλλας. Καὶ μετὰ θάμβους:

— Αὐτὸ εἶναι πρόγευμα Σαρδελλάλου!

Μενιδιάτης κτυπᾷ τὴν θύραν Ἀθηναϊκῆς οἰκίας ζητῶν
τὸν οἰκοδεσπότην.

Ὁ παπαγάλος τῆς οἰκίας ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἀρχίζει δυ-
νατὰ νὰ φωνάζῃ:

— Καλημέρα σας, Καλημέρα σας.

Ὁ Μενιδιάτης ὅστις κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπήντησεν, ἐκβάλλει
ἐπειτα τὸν πῖλόν του καὶ χαιρετῶν εὐσεβάστως λέγει:

— Συγγνώμην, σὰς πῆρα γιὰ πουλί.

Ξένος τις ἐλθὼν κατὰ πρώτην φοράν ἐνταῦθα ἠρωτᾷτο
ἂν τοῦ ἄρεσαν αἱ Ἀθῆναι.

— Ναί, λέγει, ὅλα μοῦ ἄρεσαν, ἀλλὰ μίαν ἔλλειψιν ἤ-
ρα* δὲν ἔχετε οὔτε προξενεῖον, οὔτε πρεσβείαν ἑλληνικὴν.

Διοικητὴς σώματος στρατιωτικοῦ παίζει τὸ σκάκι του
εἰς τοῦ Γιαννοπούλου.

Ἄγγελιαφόρος ἀσθμαίνων εἰσέρχεται καὶ τῷ παρουσιάζει
ἔγγραφον πρὸς ὑπογραφήν.

Ὁ διοικητὴς ἐν ὄλῃ τῇ ἀπαθείᾳ του:

— Στάσου νὰ κάνω μάτι.

Καὶ ὁ ἀγγελιαφόρος ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τεχνικῶν ὄρων τοῦ
ζατρκίου νὰ βλέπῃ περίξ του πρὸς ποῖον θὰ κάμῃ ὁ διοικη-
τὴς του μάτι!

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναφορᾶς ὁ λοχαγὸς τῆς ὑπηρεσίας
ἔρωτᾷ μετὰξὺ ἄλλων καὶ Ἄνδριον ἐπίστρατον τί ζητεῖ.

Ὁ ἐπίστρατος, διακόπτων ἐκάστην λέξιν μὲ γέλωτας
επασμωδικούς χρωματισμοῦ βλακώδους:

— Θέλω ἀδεια, χι, χι, χι, διανυκτερεύσεως, χα, χα, χα
καὶ . . . χαιρετίσματα ἀπὸ τὴν μαμᾶ!

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ,

ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

Ἐφημερὶς ἀντιπολιτευομένη, ἀσίκινη,
ποικίλη, εὐμορφογραμμένη.

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

δὲν εἶναι πλέον ἀνάγκη νὰ ζοδεύετε παράδες καὶ νὰ πη-
γαίνετε εἰς τὴν ὠραίαν Σταμπούλ, νὰ τῆς πέρνετε τὰ μυ-
ρωδάτα καπνά της, τὰ ὅποια ἀνοίγουν εἰς τοὺς καπνίζον-
τας χιλίους ἕνα παραδείσους, γεμάτους ἀπὸ Οὐρί.

Μ' ἕνα περίπατον μέχρι τῶν **Χαρτείων** καὶ εἰσθε ἐν-
τὸς ὅλων τῶν καπνοφύτων τουρκικῶν πεδιάδων. Ἐκεῖ
ἔστις τὸν θρόνον του τὸ νέον

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ Ἡ "ΘΡΑΚΗ"

τοῦ κ. ΘΩΜΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἄρ. 6. Παρὰ τῷ ἀρτοποιεῖῳ τοῦ κ. Χαρισιάδου
καὶ ἀντικρὸ τοῦ Καρνεῖου Τσόχα, Ἄρ. 6.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΠΝΩΝ

Γένεδζε, Καβάλας, Σαμψουντος.

Εἶναι οἱ τρεῖς Αὐτοκράτορες τῶν καπνῶν, τοὺς ὁποίους
καμμία καπνοεπανάστασις δὲν δύναται νὰ ἀνατρέψῃ.

Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Ὁ κ. Θωμᾶς Γεωργίου πλὴν τῆς Μεγάλης ἀποθήκης κα-
πνῶν ἦν συνεχῶς ἀνανεῶναι, συνέστησε καὶ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΕΤΩΝ,

τὰ ὅποια πωλεῖ μὲ τὴν ὀκᾶν. Ἄς σπεύσουν νὰ ὠφεληθῶ-
σιν οἱ κύριοι καπνοπῶλαι τῆς πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρ-
χιῶν, ὡς καὶ οἱ πλέον δύσκολοι καταναλωταί. Θὰ εὕρουν
πρότυπα σιγαρέτων.

ΣΗΜ. Οἱ θέλοντες δύναται νὰ στέλλωσιν ἰδικόν των καπνὸν εἰς τὸ
ἐν λόγῳ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ πρὸς κατασκευὴν σιγαρέτων κομψοτάτων, μὴ
νον ἀντὶ 4 ΔΡΑΧΜΩΝ ΤΗΝ ΟΚΑΝ.

ΩΣ ΝΕΑΡΑ ΧΗΡΑ

ἥτις ξαναπανδρεύεται καὶ ὡς ἀνοιξὶς ἀνανεῶναι τὰ κάλλη
της ξανάνοιξε τὸ πασίγνωστον

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ "Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ,"

ὑπὸ νέον διευθυντὴν τὸν ζωφρὸν

κ. ΣΤΑΥΡΟΝ ΜΑΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Ποικιλία φαγητῶν, φρεσκάδα καθημερινή,

Ἐξάρια τῆς ὥρας καὶ τιμαὶ πολὺ ἡμεροί.